

JSEM JEHO MILENKA

Neděle, 29. července 2007

Je to náco padesátý rok, co jsem objevila mužského, jakého vlastně odjakživa hledám. Od počátku bylo tohle zjevně oboustranné. Bohužel, má to nejen háček, ale padesátým hák. (Uhodli jste, je ženatý.) Ale stejně nám to nevadilo. A jak plynul čas, já se cítila šťastná (samozřejmě v mezích možnosti), bylo to pro mě stále silněji a hluběji a samozřejmě... až do tohoto víkendu.

Padesátým včera nic nevyprávělo o tom, že by snad nějaké nebezpečí na blízku bylo!! Jako kdy jsme jeli na víkend k chalupu. Tam mě už vřel berou jako jeho partnerku, dokonce nevykládá, že si mohl kdokoli dokonce myslet, že jsem manželka. Pravda, nikomu jsem to nevyvracela, protože jsem nevěděla důvod. Nebyla jsem tázána. Včera není divu, že si mě takhle zakatkovali... Manželka už dávno ohrnula nos a nejezdila s ním, jen pár lidí ji znalo osobně. A já a On jsme k sobě prostě tak jak "pasovali". Věkem i tím, jak jsme se k sobě hezky chovali. Tak jako úvod k tomu, abych pověděla o tom zážitku: Vyjeli jsme už ve čtvrtek. V autě po odjezdu jsem se od něho dozvěděla, že padesátým jede manželka, že se rozhodla padesátým jet "po návratu". No to je bomba!! Jak budeme spát - to ona bude mezi námi? Mám jít ke kámošce? Nebo si mám přivést někoho v hospodě? Chvilí mnou zmítaly rozporuplné pocity. Lítost, nadešení, zklamání, bezmoc, potupa - ani nevím jaké vlastně všechny pocity se u mě vyřádily. Jenže vztek, ten tam bohužel nebyl, tím jsem si jistá.

A jak tak cesta ubíhala, padesátým se dál šířil pocit (s čím dál intenzivněji) - zvědavost. Jak tohle teda dopadne, na to jsem moc zvědavá. Prostě jsem se neubránila padesátým, jen o tom a rozebírání toho v duchu celou cestou. Vzpomínala jsem si na jednu rozmluvu s kamarádkou.

Tenkrát jsem se o tom, jaké máme stejné zkušenosti. Jak manželky, kterým už nebyl manžel dost dlouho a dokonce atraktivněji. Žena. Jak najednou procitnou a mohou se padesátým vrhnout. Během cesty jsem asi byla velice otravná, protože jsem stále dotírala s tím, že chci vědět, kde teda budu spát a jak si to všechno, echno vlastně padesátým edstavuje. "To je jedno, to nevěm!", zněla vždycky odpověď. A to zase nadzvedávalo mě: "Cože? Jaký to nevěm? Musím padesátým vědět, kam mám jít, jestli k lóně (moje kamarádka, ke které jsem sem jezdila dříve a díky jsme se vlastně seznámili) nebo snad do hospody?" Ovšem, jak mi o chvíli později došlo, byly to naprosto zbytečné starosti.

Dojeli jsme a já se dozvídám, že Milostivá zůstane u známých ve vedlejší vesnici a snad padesátým zítra; tak jsem si své věci nanosila do chalupy do kuchyně. Pak jsem si vzala knihu a večer se šla spát. Ona hned po padesátým jezdě do hospody, a kdy se vrátil, to ani nevím. Ráno jsem včera nevěděla, co mám dělat, tak jsem vstala a šla se ráchat do rybníka mezi ostatní. Bylo asi deset, když tam taky padesátým a rovnou ke mně a navázala se. Nejprve prý, jestli se mě má zeptat na rovinu náco zeptat. "No, samozřejmě, na rovinu se zeptej a budu-li vědět, na rovinu odpovím. Dávám padesátým mluvení na rovinu." A pak jsem se dozvěděla, že mě la pohodově padesátým fungující manželství, ale dnes mají problémy a velké problémy a že je to od té doby, co jsem se mezi ně většinou "To je mi líto, ale co já s tím?", ptám se, "to nejsou moje, ale vaše problémy." Stále nechápu. Opravdu nechápu, proč mi to říká. Co já s tím?

Tak se ptám: "Takže to mi chceš říct, že jste měli krásné, fungující manželství a jen jsem se objevila já, tak máte problémy? To mi opravdu lichoť. Že bych já byla tak významnou osobou, abych toto dokázala, to mi opravdu lichoť." A ona tvrdila, že prý ano, že mě la krásné manželství do doby, než jsem se já objevila poprvé ve vesnici. (Když to chtěla na rovinu, tak jsem jí měla říct, že když jsem poprvé s ním sem na chalupu, už jsem s ním měla rok intenzivní milenecký vztah. Seznámili jsme se totiž na jednom rockovém festivalu, co tu byl poblíž. Takže vím hodně o tom, že u nich doma nefungovalo vlastně vůbec nic. Ani státi, ani lože. vyvážená starost o jejich kluka. Ani jakýkoli zájem jednoho o druhého. Větně zájmu o financování společného bydlení.

Samozřejmě, že jsem jí to nevěděla. Takovému zmatenému zoufalci je zbytečné říkat takové věci. A tomu, kdo je nejblíže, by to ublížilo. Myslím, že ve mně chtěla rozehrát strunu soucitu (začala totiž rozmluvu tím, že prý jaké je to stát na pokraji), ale místo toho ve mně probudila konečně ten stále nepropukající vztek. Když jsem slyšela z jejích úst, že svého manžela miluje, vztek se mnou opravdu zacloumal. Na ni a na to, že si dovoluje mi povídat takové nehorázné věci. Tak jsem jí na závěr věděla, že jestli je to skutečně pravda, že mám obrovskou radost, "protože si Petra hluboce vážím a jsem padesátým esvážená, že si zaslouží být milován." Věděla, že s ním mluvila a že musí změnit!!! Cítila jsem v tu chvíli jen: chudák kluk. Taková káva ho chce změnit k obrazu svému. Víc bylo zbytečné mluvit na toto téma. Ona se pak sebrala a zase odjela.

Co říct závěrem? Bude líp!! Teď je mi sice uveřejněno, ale bude líp!! Jestli tohle bude impulzem k tomu, aby se mě vzdal a opravdu to úplně skončilo (a změnil se, jak ona říká), tak to padesátým stejně nestojí za trápení. Kdo ví, co život padesátým? Asi jsem padesátým i patetická. Jasný, že život je jiný... Tohle pohled na věc, to je teď moje trápení. Ale jo, to padesátým ebolí. Teď je to živé, tak to vypadá hrozné. Jen mi vadí, že my dva jsou spolu měli... Denisa .